

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

FAMILIE OP DRIFT

Een eenakter voor jongeren

door

Herman Cogghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2020
Nr.3514

PERSONAGES

(4 meisjes – 1 jongen)

JUNA, 24 jaar – losbol :

CARLIJN, 22 jaar – uitgeblust, moedeloos, haar vriend Peter heeft tijdens de vakantie hun relatie verbroken :

MARGO, 21 jaar – is een durver en heeft karakter :

LORENA, 19 jaar – onvolwassen, jaloers, kil – een relatie is niet aan haar besteed :

CEDRIC, 25 jaar – Bioloog – dubbele interesse – Juna en Margo – sportieve knappe kerel :

DECOR

Een rotseiland met struiken en rotsen achteraan. Vooraan: water – licht blauw linnen, strand met okergeel, zandkleurig linnen, aangespoelde rommel (boomstammen, leeggelopen boot, zeezand)

Een strand op een verlaten eiland met een gescheurde plastic roeiboot – de achterzijde rots en bos met takken en boomstammen)

KORTE INHOUD

Vier zussen op vakantie aan zee besluiten in een plastic roeiboot een tocht te maken langs de kust. Door onvoorzichtigheid geraakt hun boot lek en verliezen ze de roeispanten. Er zit niets anders op dan zo vlug mogelijk met de armen – de roeien naar het dichtstbij gelegen eiland.

Openingsmuziek: – Only Dreams Carsten Rosenlund - 1. Fainne Geal an Lae instrumentaal – tijd 5:34

Tafereel 1: De aangespoelden

Juna – Carlijn – Margo – Lorena - Cédéric

(de meisjes kruipen uit de boot)

MARGO : Lap, de miserie begint al! *(strompelt van de boot het strand op en gaat languit liggen)*

(de rest volgt)

JUNA : Zie ons hier liggen, als grienden aangespoeld op een godvergeten eiland. Ik heb niet eens de moed om recht te kruipen.

LORENA : Mijn armen doen pijn van het roeien.

CARLIJN : We moesten van madame daar gaan varen op zee. *(wijst op Juna)* Wat een idee!

JUNA : Dobberen op het water is rustgevend.

MARGO : Dat hebben we gehoord en gezien. Tot dat cruiseschip passeerde. Ik dacht dat we naar de haaien gingen.

LORENA : Het is de schuld van Carlijn. Zij moest zo nodig beginnen ruziën.

CARLIJN : Jij wil altijd gelijk krijgen, klein kind!

LORENA : Nietes! Precies of jij zo volwassen bent. Niet verwonderlijk dat Peter zijn relatie met jou verbroken heeft.

CARLIJN : Hou op, bitch of ik krab je ogen uit!

LORENA : Hola Pola, madame is in haar gat gebeten.

JUNA : Zussen alstublieft! Waarom zoveel drukte? We leven nog en we zitten voorlopig veilig op een strand.

MARGO : *(spottend)* Amazing! Een karakterloze vlakke zoals op de maan. Hier ben je snel op uitgekeken.

LORENA : Laten we schelpjes verzamelen en een zandkasteel bouwen.

CARLIJN : Bedankt! Ik heb geen behoefte om iets te bouwen. Alles wat ik opbouw, wordt met de grond weer gelijk gemaakt.

JUNA : Zandkastelen bouwen is iets voor kinderen.

LORENA : Ga dan vissen, Barbies!

MARGO : Hopelijk valt hier iets te eten. Ik rammel van de honger.

JUNA : Zie jij een cocktailbar met wuivende palmen? Dit eiland is zeker geen bounty-eiland.

LORENA : Een buurtwinkel voor een broodje gezond zie ik ook niet.

MARGO : Het is niet waar, hé! Is hier geen enkel huis? Hier overleeft zelfs Robinson Crusoe niet.

CARLIJN : Rauwe vis of mosselen zijn ook lekker. Denk maar aan sushi of gravlax.

LORENA : Rauw, bah!

MARGO : En maatjes slurp je wel binnen met wat gesneden ui.

LORENA : Romig mals en stevig, lekker. Zie jij hier jonge haring en uien of sjalotten? Die groeien niet op een strand.

CARLIJN : Nee, in uw oren!

LORENA : Oeps, dan ben ik ze zeker vergeten te planten.

JUNA : (*kordaat*) Stop met dat gekibbel! Als jullie over eten blijven praten krijg je nog meer honger.

MARGO : Ik ook. (*kijkt op haar smartphone*) De dichtstbij gelegen supermarkt is vijftwintig kilometer, zeshonderd tweeëntwintig meter. In vogelvlucht.

LORENA : Kan de smartphonefee soms vliegen?

CARLIJN : Een fee die niet kan vliegen, is er één met een fabrieksfout. Die kun je omwisselen als ze nog onder garantie is.

LORENA : Vette pech, haar garantie is al lang verstreken.

MARGO : Zal het gaan, ja!

JUNA : Wat een shit-eiland verdomme! Waarom kan dat geen tropisch eiland zijn met glashelder water en wuivende palmbomen?

CARLIJN : Ja, waarom niet. Zo één met schilderachtige witte stranden met een temperatuur van dertig graden en een verkoelend windje.

LORENA : Met hangmatten waar je lekker in kunt luieren met een kokosnoot in je hand. Zalig!

MARGO : Zwemmen in azuurblauw water en net voor de groene jungle een cocktailbar met een knappe jonge man achter de toog.

LORENA : *(in extase)* Hmm... Zo'n knappe Adonis met een gespierd en gebronziseerd lichaam. Die mag gerust eens langs mijn hangmat passeren.

MARGO : Ik zeg ook niet nee. We vrijen tot de sterren uit de hemel vallen.

JUNA : Hallo! Zouden jullie niet beter proberen om iemand te bereiken of gaan we hier een full moon party organiseren?

LORENA : So what? Dat is pas avontuur. Niemand moet dringend thuis zijn, nietwaar Carlijn?

CARLIJN : Hou je kop, kip! Laat me met rust. *(gaat aan de andere zijde zitten)*

LORENA : Oeps, kruidje-roer-me-niet is weer vlug gepikeerd. Miss Prikkel is...

MARGO : Laat haar gerust. Je weet dat ze het moeilijk heeft.

LORENA : Moet ze dat op ons uitwerken?

JUNA : Het zou eenvoudiger zijn als jullie beiden je mond hielden.

LORENA : Begrepen! Ik heb het weer gedaan. Waarom niet!

JUNA : *(kordaat)* Hou op, zeg ik! Hef liever jullie kont op en ga eens kijken of er enig teken van leven is op dit eiland.

MARGO : Zo ver zijn we ook niet van de bewoonde wereld. Misschien aan de andere zijde.

LORENA : Oké, ik offer me op. Misschien wonen er gekke kleine mannetjes.

JUNA : Kleine mannetjes?

LORENA : Yep, van die blauwe met zo'n slappe punthoed op.

MARGO : Man, man, man, volwassenheid komt niet voor de jaren.

LORENA : Goed goed, ik ben al weg. *(staat recht en gaat morrend achteraan af)*

JUNA : Om gek te worden! Iedereen doet zijn eigen goesting.

MARGO : Ik zal Carlijn haar zere teen eens gaan verzorgen.

JUNA : Let op wat je zegt. Ze heeft een kort lontje. *(zoekt ter plaatse naar materiaal voor een kamp en sleurt de boot uit het water)*

MARGO : Ik doe mijn best. *(gaat naar Carlijn)* Wel meisje, gaat het met jou?

CARLIJN : *(passief)* Het gaat.

MARGO : Dat zou je niet zeggen. Je gedraagt je als een zee-egel.

CARLIJN : Een zee-egel, ik?

MARGO : Precies, je heb net weer al je stekels uitgezet.

CARLIJN : Ik voel me leeg en verdrietig. Alles leek top. We waren tweeënhalp jaar samen en deelden lief en leed. Hij vond me aantrekkelijk en knap en plots heeft hij alles verbroken.

MARGO : Je bent nog altijd knap, Carlijn.

CARLIJN : Waarom kiest hij dan voor een ander? Wat heeft die meer te bieden?

MARGO : Mannen zijn niet te begrijpen. Ze zijn net als piraten. Ze zoeken de ene schat na de andere.

CARLIJN : Ik snap niets meer van hen. Ze gebruiken je als een pingpongballetje en meppen je dan uit.

MARGO : Misschien was hij niet klaar voor een vaste relatie.

CARLIJN : Niet klaar? Hij is vierentwintig, heeft een goede job en zijn ouders vonden ons een droomkoppel.

MARGO : Waren er de laatste tijd problemen?

CARLIJN : Niet dat ik weet. Het voelde goed en we hadden samen leuke babbels en gingen naar toffe feestjes.

MARGO : Weet je nog dat je in het begin zei dat hij lekker kon zoenen.

CARLIJN : In het begin was het hemels.

MARGO : Niet moeilijk. In het begin is alles koek en ei, tot de jager zijn prooi gevangen heeft.

CARLIJN : Eén van de zovelen.

MARGO : Heb je met hem geneukt?

CARLIJN : Pff! Het was geen vuurwerk in bed. Ik was blind.

MARGO : Ik had de indruk dat je op je tenen liep. Je wou het te goed doen.

CARLIJN : Hij probeerde me om zijn vinger te winden met charme en sluwheid. Maar er ontbrak iets.

MARGO : Ik ken dat. Zoete broodjes bakken om van alles gedaan te krijgen, de slijmerd.

CARLIJN : Waarom belt hij juist als ik op vakantie ben, om er een punt achter te zetten? Is hij te laf om het me persoonlijk te zeggen?

MARGO : Waarschijnlijk heeft hij een ander.

CARLIJN : Ik weet het niet. Hij wou niet mee op vakantie omdat jullie er bij waren.

MARGO : Zwak excuus. Wij hebben nog nooit mensenvlees gegeten.

CARLIJN : Hij is een vreemde voor mij geworden.

MARGO : Je bent nog altijd verliefd op hem.

CARLIJN : Niks daarvan, de deur is dicht.

MARGO : Ik zeg dat de deur op een kier staat. Eén lief woord en je bent verloren.

CARLIJN : (*gepikeerd*) Nee, zeg ik. Moet ik het spellen? N..E..E nee! Is dat zo moeilijk?

MARGO : Oké, kom je terug bij ons zitten?

CARLIJN : Ik hoef Lorena niet. Ze heeft er plezier in om mij te pesten.

MARGO : Lorena houdt van jou maar soms is ze....

CARLIJN : Ze gedraagt zich irritant. Soms zou ik ze kunnen wurgen.

MARGO : Als we alle vier gaan zitten mokken, geraken we nooit terug in het hotel.

CARLIJN : Ik heb er geen probleem mee om enkele dagen Robinson Crusoe te spelen.

MARGO : Meen je dat nu?

CARLIJN : Ja, waarom niet? We kunnen een vuurtje aanleggen, vis vangen met een zelfgemaakte speer en leven van wilde bessen en noten. Back to basics.

MARGO : Zie jij bessenstruiken of notenbomen?

CARLIJN : Niet direct, maar misschien leven er kannibalen.

MARGO : Kannibalen, hier!?

CARLIJN : Komaan Margootje, een primitieve belevens, een survival ervaring. Gebruik je fantasie.

MARGO : Geef mij maar liever zekerheden.

CARLIJN : Slapen in een zelf gemaakte hut, zonder smartphone of wifi.

MARGO : Zonder smartphone of wifi, dat is niet te doen.

CARLIJN : So what, onze voorvaders hebben duizenden jaren geleefd zonder smartphone of wifi. Of dacht je dat Robinson Crusoe airconditioning, een diepvries en een microgolf had?

MARGO : Slapen op de grond tussen de spinnen. Brrr, om van te griezelen.

CARLIJN : Spinnen zijn bang van mensen. Ze houden niet van onze vibraties.

MARGO : Ik wil hier weg!

CARLIJN : Maak het jezelf niet moeilijk, zusje. Laat al die obstakels varen, trek een blij gezicht en geniet van een gratis survival.

MARGO : Je zit zelf te kniezen. Geef mij liever een match-box hotel in Singapore dan hier in deze wildernis op de grond slapen. Daar is het iets veiliger.

CARLIJN : Zou je denken?

MARGO : Toe, kom mee?

CARLIJN : Om weer gepest te worden door die kakelkut die alles beter weet? Ze is echt irritant.

MARGO : Komaan schat, we hebben allemaal ons karakter. Samen kunnen we bergen verzetten. We zijn toch zussen.

CARLIJN : Kunnen we dat eiland niet gewoon naar het vasteland schuiven? Simple comme bonjour (een fluitje van een cent).

MARGO : Kom je?

CARLIJN : Ik voel me misselijk. Net zeeziek.

MARGO : Doe niet gek. Dat is van te veel naar de deining van de zee te kijken.

CARLIJN : Zou je denken?

MARGO : Zeker weten. Komaan, kom mee!

CARLIJN : Als het echt moet. *(gaan terug naar de plaats waar Juna aangespoeld hout verzamelt)*

MARGO : Wat doe je, Juna?

JUNA : Me voorbereiden op 'Temptation Island'. Ik verwacht alleen nog enkele knappe verleiders.

LORENA : *(op)* Hier ben ik terug. *(draagt enkele dingen mee)* Hiermee kunnen we een noodkamp bouwen.

MARGO : Is er leven op dit eiland?

LORENA : Heel veel leven.

CARLIJN : Wonen er mensen?

LORENA : Voor zover ik kon zien, stonden er enkele verlaten gebouwen en een vuurtoren.

JUNA : Liep er volk rond?

LORENA : Geen mens, maar wel honderden vogels. Volgens mij is het een vogeleiland.

MARGO : Best mogelijk. Ik heb daar iets over gelezen in de toeristische gids.

LORENA : Een gevleugeld eiland waar Jan van Genten hun balletten zweven en de fanfare van meeuwengekwetter niet onderdoet.

CARLIJN : Van die kant zal er dus geen hulp opdagen.

JUNA : Shit! Gevangen op een rots in zee waar vogels koning zijn. Wat een toestand.

CARLIJN : Mannekes, het zal vlug avond zijn. Oranjerode luchten, de zon gaat slapen.

(Lorena staat op en probeert tussen de struiken met gevonden hout en rommel een kamp te maken)

MARGO : Klote, waar zijn al die bootjes naartoe? Soms ligt de zee vol witte stippen en nu niet één. Ik haat het om hier te overnachten. Ik wil een bed!

CARLIJN : Doe niet zo dramatisch. Je sterft niet van één nacht slapen onder de blote hemel.

MARGO : Rotzooi! Het lijkt of de zee behekst is. Niet één schip. Ik hou het hier niet langer uit.

CARLIJN : Hou op met zagen, druktemaker. Geniet van het ultieme eilandgevoel.

MARGO : Daar gaat ze weer, miss Avontuur. Slapen onder de blote hemel, sterren tellen en 's morgens geen banale wekker maar zacht vogelgeketter. Blijf voor mijn part hier wonen als je er zin in hebt.

CARLIJN : Hotel Zeezicht met een enig uitzicht. La Mer!

MARGO : Ik krijg buikpijn van je gedoe.

JUNA : Zusjes, als we naar huis willen, moeten we wel samenwerken en dat gaat niet vanzelf.

LORENA : Juna heeft gelijk. We moeten het ergste onder ogen zien.

MARGO : *(kwaad)* Je denkt toch niet dat ik veertien dagen op dit stomme eiland ga blijven?

CARLIJN : Een goeie communicatie en een open geest zou wonderen doen.

MARGO : Iemand moet de leiding nemen. Ik ben de slimste.

CARLIJN : Juna is de oudste.

JUNA : Hou op! We hebben allemaal ons eigen karakter maar zet dat nu even opzij. Samen denken en werken geeft kracht.

MARGO : Je bent precies de directeur van het college.

JUNA : En jij een zingende zaag.

LORENA : Ik heb geprobeerd om zo goed als het kon een slaappleats te maken. Misschien kunnen jullie proberen om een vis te vangen.

CARLIJN : Met m'n blote handen, ben je gek?

JUNA : De beste visser moet je niet vertellen hoe hij een vis kan verschalken.

MARGO : Als we maar niet achter het net vissen.

LORENA : Heb jij een schepnet of een vislijn?

JUNA : Mannekes, als we zo verder doen geraken we nergens.

CARLIJN : Die mislukte barbiepop zal eens iets voorstellen. Vis vangen, we hebben niet eens vuur of een pan.

LORENA : Miss Mislukt weet het weer beter. Ga dan vogels vangen, kip!

CARLIJN : Als die opgeschoten bonenstaak kookt, verhonger ik nog liever. Ze kent niet eens het verschil tussen een braadpan en een soepketel.

LORENA : Prima idee. We serveren vanavond gepaneerde zeemeeuwlapjes in zandkorst met soep van duinstruiken. Ajuus, ik geraak zelf wel op het vasteland. *(gaat af)*

JUNA : *(tot Carlijn)* Ben je nu tevreden? Zij heeft tenminste met gevonden voorwerpen een slaapplaats gemaakt.

CARLIJN : Het zal mijn fout weer zijn. Irritant mens!

MARGO : Dat mens is wel je zus.

CARLIJN : En dan?

MARGO : Mooie vakantie. Nooit meer! *(loopt af naar de andere kant)*

(Juna en Carlijn blijven achter)

JUNA : Wat een gedoe! Kunnen jullie niet gewoon met elkaar praten? En dat noemt zich volwassen.

CARLIJN : Ik was beter verzopen in zee. Ik ben toch maar een mislukte kraai waar niemand om geeft.

JUNA : Sorry, ik weet dat je treurt om Peter omdat hij je in de steek heeft gelaten. Je zou hem beter vergeten. Hij is verliefd geworden op een ander.

CARLIJN : Weet jij dan meer dan ik?

JUNA : Eu nee, maar meestal is het wel zo. Je moet verder en hem vergeten.

CARLIJN : Geluk is niet voor mij weggelegd.

JUNA : Geluk is er voor iedereen. Je hoeft zelfs niet te zoeken. Je ontmoet het gewoon. Zo is dat bij mij ook gebeurd.

CARLIJN : Heb jij dan een vriend?

JUNA : Ja en nee. We kennen elkaar nog maar pas. Ik wou het nog geheim houden. Ik weet dat het pijnlijk is voor jou.

CARLIJN : Ach wat, de ene zijn dood is de ander zijn brood.

JUNA : *(slikt)* Zo zou je het kunnen zeggen. Ga je mee naar Lorena?

CARLIJN : Bedankt, ik praat nog wat tegen de aanrollende golven. Ze kussen het witte zand en rollen dan gauw weer terug. Ik geef ze mijn gevoelens mee die ze ergens anders bruisend uitrollen.

JUNA : Je doet maar.

(Carlijn kijkt de zaal in en Juna gaat naar Lorena – tussenmuziek met zee- en meeuwgeluiden)

Wil je niet meer met ons praten?

LORENA : Praten, wat heeft dat voor zin? Veel blabla, maar een oplossing komt er niet. Iedereen doet toch zijn eigen goesting.

JUNA : We vinden wel iets. Komaan, dit is avontuur.

LORENA : Avontuur! Laat me niet lachen. Straks komt er een reuze vis aangespoeld, slokt je op en spuwt je ginds weer uit op het strand.

JUNA : Je ben toch mijn zus?

LORENA : Ja, die gekke die alles verkeerd zegt en doet. Ik wou maar helpen.

JUNA : Sorry, zo was het niet bedoeld. Kom mee.

LORENA : Ik zit hier goed. Ik praat wel tegen de zee.

JUNA : De zee heeft geen oren.

LORENA : Ze komt en gaat en draagt mijn woorden in de schoot van haar eeuwige deining.

JUNA : Wauw, madame is in een poëtische bui. Dat lijkt wel een virus op dit godvergeten eiland. Ben je boos, pluk een roos. Zet hem op je hoed, dan ben je morgen weer goed.

LORENA : Ik probeer alleen de gedachtegang van mijn leven in druppels poëzie te vangen.

JUNA : Hou op met die onzin. Kom ons helpen. We gaan samen een vlot bouwen.

LORENA : Samen een vlot bouwen? Wauw, dat gaat vonken geven. Dat ding kapseist

voor het te water gelaten is.

JUNA : Pessimist! Er ligt genoeg aangespoeld drijfhout.

LORENA : De teleurgang van de Medusa. Zware golfslag, schaars proviand, honger en het recht van de sterkste. Wie dood ging, werd opgegeten.

JUNA : Waarom zouden wij geen zeewaardig vlot kunnen bouwen? Er is hout, boomwortels en we hebben enkele stukken touw.

LORENA : Begin er maar vlug aan. Het zand stuift op en ginds komen opgebolde wolken, zwanger van zoete regendruppels, onze kant uit.

JUNA : Dat waait wel over. Straks hangt de hemelboog weer vol vederwolken.

LORENA : Je doet maar. Ik zeg dat ze ons nat gaan maken.

JUNA : (*gepikeerd*) Hou je vooral niet in. Een frisse duik in de zee kan je misschien afkoelen.

LORENA : Ik laat me drijven als een stuk hout.

JUNA : Toe maar, naar waar?

LORENA : Naar de overkant natuurlijk.

JUNA : Soms gebeuren er onverwachte dingen.

LORENA : (*ziet iets maar is niet zeker*) Onverwachte dingen?

JUNA : Precies. Zoals een toevallige ontmoeting.

LORENA : Hier een toevallige ontmoeting? Op dit onbewoond eiland?

JUNA : Dat zei ik toch.

LORENA : Jij bent goed gek. Buiten vogelgeluiden is het zo doods als op een kerkhof.

JUNA : (*ziet weer iemand die naar hen kijkt met een verrekijker*) Nietes. Volgens mij staat een kerel ons te begluren met een verrekijker. De gitzwarte nacht wordt opeens stralend helder.

LORENA : Hallo! Ben je ergens tegenaan gelopen? Je ziet waanbeelden

(*Cédric komt op. Lorena schrikt*)

CEDRIC : Hallo dames. Ik ben Cédric Minnen, bioloog en natuurinspecteur. Kamperen op dit eiland is verboden. Het is een broedplaats voor zeevogels en die mogen niet gestoord worden.

JUNA : Sorry, dat was niet de bedoeling maar...